

Сърбия. Гръмнаха музикитѣ „Шуми Марица“, развѣха се знамената, накичиха се юнацитѣ съ цвѣтя, па бодро тръгнаха едни по желѣзницата до Бѣлово, а други пешѣ. Настана студено време, завалѣха снѣжни дъждове, разкаляха се издънени пѣтища...

Въ това време сръбскитѣ войски напредваха вече въ България. Единъ отредѣ сръбска войска мина границата около Трънъ, превзе Брѣзникъ и се упѣти за Перникъ; вторъ отредѣ мина границата при Кула и обсади Видинъ; трета войска, най-многобройната, подѣ командата на кралъ Милана, мина границата при Царибродъ и се упѣти презъ прохода Драгоманъ за София. Кралъ Миланъ смѣташе да превземе българската слаба столица на Архангеловденъ.

Ала българскитѣ войски отъ всѣкъде съ най-бързъ ходъ и голѣмо въодушевление стигнаха въ София и заеха позицията при с. Сливница.

Победа

Въ тридневни боеве на 19, 20 и 21 ноемврий 1885 година сръбската войска бѣ победена и отблъсната.

На 27 сѣщия месецъ българската войска мина сръбската граница и подѣ командата на подполковникъ Николаевъ превзе града Пиротъ. Кралъ Миланъ се призна за победенъ и поиска миръ. Князь Александъръ, министъръ председателятъ Петко Каравеловъ и председателятъ на Народното събрание Стефанъ Стамболовъ се посѣветваха и като намѣриха, че сръбскиятъ народъ не е виновенъ за войната, съгласиха се да се прекрати войната. Кралъ Миланъ призна съединението на Южна България съ Северна. Тогава се изпроводиша двама българи и двама сърби въ Букурещъ, гдето подписаха, че между България и Сърбия се възстановява мирътъ и приятелството (3. III. 1886 г.).

Победителитѣ българи се показаха великодушни. Тѣ не взеха нито земя, нито разноски отъ сръбитѣ за войната.